

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní Mgr. Danou Černovskou ve věci

žalobkyně: **X.**, narozená dne -
t. č. na adrese -
zastoupená advokátem Mgr. et Mgr. Markem Čechovským
sídlem Opletalova 1417/25, 110 00 Praha 1

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR, Odbor azylové a migrační politiky**
sídlem Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu ze dne 30. 7. 2019, č. j.: OAM-841/ZA-ZA11-ZA10-2018

takto:

- I. Žaloba proti rozhodnutí žalovaného Ministerstva vnitra ČR, Odboru azylové a migrační politiky ze dne 30. 7. 2019, č. j.: OAM-841/ZA-ZA11-ZA10-2018, se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobou podanou včas u Městského soudu v Praze se žalobkyně domáhala zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 7. 2019, č. j.: OAM-841/ZA-ZA11-ZA10-2018, jímž jí

nebyla udělena mezinárodní ochrana podle ustanovení § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“).

2. Žalobkyně v žalobě namítala, že nebyl dostatečně zjištěn skutkový stav věci, došlo k porušení směrnice Rady č. 2005/85/ES, směrnice Rady EU 2004/83/ES, Úmluvy o právech dítěte, čl. 5 a 6 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „Úmluva“) a čl. 2 a 26 Mezinárodního paktu o občanských a politických právech; pohovor nebyl řádně proveden, jelikož byl mimoběžný stvrzenými skutečnostmi. Žalobkyně vyjádřila obavy o život a zdraví a z pronásledování; běžný obchodní spor byl následován vykonstruovanou kriminalizací, což v Rusku není ojedinělé, žalovaný se nezaobíral účelovostí kriminalizace žalobkyně, čímž ale porušil své povinnosti. Žalovaný se nedostatečně vypořádal s podklady, které žalobkyně předložila, zejména neprovedl výslech svědků a přehlížel dodané fotografie; porušen byl čl. 4 odst. 3 směrnice Rady EU 2004/83/ES. Potíže žalobkyně nebyly posouzeny objektivně a některé skutečnosti neměly být žalobkyni kladeny k tíži; povolení k trvalému pobytu, neexistence mezinárodního zatýkacího rozkazu a setrvání v zemi původu do vyčerpání všech prostředků obrany žalobkyni z mezinárodní ochrany nevylučují. Žalobkyně se domnívala, že po opuštění vlasti pronásledování ustane, ale nestalo se tak. Mezinárodní ochrana není výjimečný ani zcela mimořádný institut, stejně tak není žalobkynina žádost účelová.
3. Žalobkyni hrozí pronásledování dle ustanovení § 12 písm. b) zákona o azylu, neboť je příslušnicí sociální skupiny, manuál UNHCR uvádí jako možnou sociální skupinu i vlastníky podniku či příslušníky určitých profesí; žalovaný nezjišťoval informace týkající se zahraničních investorů či osob držících významný kapitál v Rusku. Z titulu zastupování zahraničního investora jí hrozí pronásledování, tato praxe není v Rusku výjimečná. Materiální zázemí zahraničních investorů je s nimi tak spjato jako s novináři potenciál šířit informace a s obhájci lidských práv schopnost odkrývat jejich porušování; touha po materiálním obohacení tedy může být pronásledováním pro status zahraničního investora. Žalobkyně již byla pronásledována, tvrzení žalobkyně však nebyla zohledněna a autoritativní dokumenty žalovaný nepřeložil; žalovaný však musí brát v potaz flagrantní porušování soudních a správních procedur. Předchozí pronásledování navíc není podmínkou pro udělení mezinárodní ochrany; žalobkyně má důvodný strach z pronásledování. Žalovaný jednání vůči žalobkyni ze strany původců pronásledování přehlížel, pokud měl pochyby o tvrzeních žalobkyně, měl tomu přizpůsobit pohovor. Žalovaný během pohovoru pochybil, nežádal doplňující informace, nevyvracel předestřená tvrzení a předložené důkazy, nevyšlechl navrhované relevantní (a dostupné) svědky a nepřihlédl ani k jejich čestným prohlášením. Žalovaný nereflektoval ani ruské soudní dokumenty potvrzující extrémní excesy ze zásad spravedlivého procesu.
4. Žalobkyni měl být udělen humanitární azyl, žalovaný neprovedl řádně správní uvážení, stejně tak nedostatečně posoudil hrozbu porušení mezinárodních závazků ČR v případě žalobkynina vycestování. Žalovaný nevycházel z dostatečně přesných informací, neprovedl vlastní zjištění stran podnikatelského prostředí v Rusku, hrozeb, kterým čelí zahraniční investoři, propojení lokálních podnikatelů se státní sférou a vlivu těchto propojení na zahraniční investory. Napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné, žalobkynina situace nebyla posouzena komplexně a individuálně, nebyly opatřeny relevantní zdroje. Důkazní břemeno bylo vychýleno v žalobkynin neprospěch, a to zejm. stran porušení mezinárodních závazků ČR. V pochybnostech mělo být rozhodnuto v žalobkynin

prospěch. Argumentace a důkazy žalobkyně nebyly vyvráceny, některé důkazy a tvrzení jsou ignorovány; žalobkynina důkazní situace je extrémně silná.

5. Na základě výše uvedeného žalobkyně navrhla napadené rozhodnutí zrušit a vrátit věc žalovanému k dalšímu řízení.
6. Žalovaný se k žalobě vyjádřil, když po rekapitulaci dosavadního průběhu řízení a žalobních námitek vyslovil s žalobou nesouhlas. Napadené rozhodnutí je zákonné, žalovaný přihlédl ke skutečnostem sděleným žalobkyní, shromáždil adekvátní a aktuální informace o situaci v zemi původu a vycházel z dostatečně zjištěného skutkového stavu; přijaté řešení odpovídalo konkrétním okolnostem případu. Podklady, které doložila žalobkyně, byly vypořádány zákonně, žalobkyně dostatečně vylíčila své potíže, z fotografií nic určit nelze; přestože se žalobkyně seznámila s podklady a vyjádřila se k nim, nenavrhl jejich doplnění, námitka o nedostatečnosti podkladů je účelová. V případě protiprávního jednání na území ČR, se žalobkyně měla obrátit na českou policii. S ohledem na judikaturu Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) není žalobkyně příslušnicí sociální skupiny. Žalovaný nemůže posuzovat, zda žalobkyně spáchala trestný čin, byla však stíhána na svobodě a několikrát ze země vycestovala a zase se do ní vrátila. Humanitární azyl žalobkyni nenáleží, což je řádně odůvodněno v napadeném rozhodnutí; nenáleží jí ani doplňková ochrana, jak rovněž uvádí důkladné odůvodnění. Udělený trvalý pobyt a nevydání mezinárodního zatýkacího rozkazu nebyly žalobkyni kladeny k tíži. Napadené rozhodnutí je též přezkoumatelné. Žalobu navrhl žalovaný zamítnout.
7. V replice žalobkyně uvedla, že žalovaný nepřinesl žádnou novou argumentaci, sama předložila mnoho dokladů, fotografie jsou vypovídající. Extradíční a azylové řízení jsou vzájemně nezávislá.
8. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů ve smyslu ustanovení § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „SŘS“).
9. Soud ve věci rozhodl při jednání, protože na jeho nařízení žalobkyně trvala.
10. Ze správního spisu bylo zjištěno, že žalobkyně, občanka Ruské federace, poskytla dne 4. 10. 2018 údaje k žádosti o udělení mezinárodní ochrany v ČR. Uvedla, že je ruské národnosti, bez vyznání, ovládá ruský jazyk, politické přesvědčení nemá, nikdy nebyla členkou žádné politické strany, nebyla nijak politicky aktivní, neúčastnila se žádných politických akcí; je vdaná a má nezletilou dceru, manžel i dcera jsou občany Ruské federace a žijí v ČR, mají zde povolení k trvalému pobytu. Ve vlasti naposledy bydlela v X. Do ČR přiletěla dne X. 2018 z X. s mezipřistáním v X., a to na základě povolení k trvalému pobytu v ČR. O udělení mezinárodní ochrany dosud nežádala. Je zcela zdravá. O mezinárodní ochranu žádá kvůli vykonstruovanému trestnímu stíhání ve vlasti, je na ni vyvíjen nátlak, aby se přiznala; byla X. zahraničního investora v Rusku, chtějí získat peníze od tohoto investora a přiznání žalobkyně k trestné činnosti by jim k tomu pomohlo; zajistila si právní ochranu a bránila se, psala stížnosti, oslovovala společenské organizace, X.; nakonec je odsoudili, lidé sedí ve vězení, ona odjela, ochránit se může jen v zahraničí, může očistit své jméno, investora i vězněné; jde o hospodářský spor převedený na trestní rovinu za účelem zrušení rozhodnutí X.; nutili je k přiznání; obává se i pobytu ve vězení.

11. Během pohovoru vedeného dne 4. 10. 2018 žalobkyně dále uvedla, že z vlastní naposledy vycestovala dne X. 2018, potíže neměla; v letech 2008 až 2017 byla X. společnosti X. V X. byla soudem v X odsouzena pro X. k trestu odnětí svobody v délce trvání dvou let do věznice s lehčím režimem, rozsudek padl dne X., dne X. byl rozsudek potvrzen odvolacím soudem. Trest měla vykonat v nějaké věznici mírnějšího režimu blízko X. Obvinění se nezmiňovalo o X., za účelem získání finančních prostředků měli X. Původní spor byl mezi X. a X., v níž má X% členský podíl ruský podnikatel X., byla uzavřena smlouva o X., X. smlouvu splnila, X., X. nic nezaplatila, X. následně podala žalobu k X., žalobkyně byla X. X. se obrátil na policii s tím, že X. Dne X. rozhodl ve prospěch X., X. bylo s žalobkyní a dalšími dvěma lidmi zahájeno trestní stíhání, byl na ně vyvíjen nátlak, aby přiznali vinu. X. nechťel platit a chtěl X., jeho motivem bylo obohacení. Byla snaha, aby se doznali, bylo jim vyhrožováno zatčením i překvalifikováním na těžší trestný čin, mluvil o tom vyšetřovatel a X. jim volal. X. jí stále posílá SMS. Podávali bezvysledně na policii stížnosti na chování X., nepomohla jim ani městská a generální prokuratura, obrátili se i na X. Proces nebyl spravedlivý a probíhal pochybně; ve vazbě nebyla. Proti rozsudku je dosud možné se odvolat, připravuje se žaloba k X. X. padělal smlouvu o X.; v této věci se obrátili na soudy, ale nebyli úspěšní. Přestože X. dostal v důsledku padělané X. zpět peníze, stejně trvá na zrušení rozhodnutí X. U soudu si X. nárokoval úroky z prodlení; usiluje o X. Žalobkyně patří mezi skupinu osob pronásledovaných kvůli podnikání se zahraničními investory.
12. Během doplňujícího pohovoru vedeného dne 12. 2. 2019 žalobkyně dále uvedla, že jí nevyhověl ani X., trestný čin, za který byla odsouzena, neumožňuje X. X. chce získat peníze a obrát o ně X., kdo mu stojí v cestě, tomu se bude mstít. Podala stížnost k X. dne X., zatím nedostala žádnou odpověď.
13. Dne 13. 6. 2019 se žalobkyně mohla seznámit s podklady rozhodnutí. Prostřednictvím právního zástupce se seznámila se spisovým materiálem, pořídila si jeho fotokopii a sdělila, že se vyjádří v dodatečné lhůtě. Ve vyjádření ze dne 27. 6. 2019 žalobkyně uvedla, že vše bylo řádně doloženo, náleží jí azyl a patří do pronásledované sociální skupiny zahraničních investorů.
14. Dále soud přistoupil k vlastnímu posouzení žalobních námitek.
15. Klíčovou otázkou pro posouzení udělení mezinárodní ochrany ve formě azylu bylo, zda žalobkyně patří do některé ze skupin osob taxativně uvedených v ustanovení § 12 písm. b) zákona o azylu. Žalobkyně se identifikovala jako příslušnice sociální skupiny zahraničních investorů v Rusku.
16. Soud se ovšem neztotožnil s žalobkyniným názorem, že zahraniční investoři v Rusku představují sociální skupinu.
17. Podle čl. 10 odst. 1 písm. d) směrnice Evropského parlamentu a Rady č. 2011/95/EU ze dne 13. 12. 2011 o normách, které musí splňovat státní příslušníci třetích zemí nebo osoby bez státní příslušnosti, aby mohli požívat mezinárodní ochrany, o jednotném statusu pro uprchlíky nebo osoby, které mají nárok na doplňkovou ochranu, a o obsahu poskytnuté ochrany (dále jen „kvalifikační směrnice“) charakterizují sociální skupinu (společenskou vrstvu) dva základní znaky. Předně musí její příslušníci sdílet vrozený charakteristický rys nebo společnou minulost, kterou nelze změnit, nebo sdílejí charakteristiku nebo přesvědčení, které jsou natolik zásadní pro totožnost nebo svědomí,

že daná osoba nemá být nucena, aby se jí zřekla. Dále má tato skupina v dané zemi odlišnou totožnost, protože ji okolní společnost vnímá jako odlišnou.

18. Zahraniční investoři v Rusku nesplňují žádný z uvedených znaků. Status zahraničního investora není vrozený ani není natolik identifikující, aby se jednalo o společnou minulost, kterou nelze změnit, stejně tak nejde o zásadní skutečnost pro totožnost či svědomí. Skupina zahraničních investorů nemá ani odlišnou totožnost z důvodu rozlišujícího vnímání okolní společností.
19. Žalobkyně své potíže spojovala s ruským podnikatelem, jehož motivací byl čistě ekonomický profit. Jeho jednání nesměřovalo vůči zahraničním investorům jako takovým, ale týkalo se jedné konkrétní smlouvy. Jakkoliv žalobkyně doložila více případů, kdy mají zahraniční investoři v Rusku potíže, jedná se o konkrétní vztahy vyplývající z konkrétních situací bez ambicí postihnout zahraniční investory jako celek. Z podkladů obsažených ve správním spisu taktéž nevyplývá, že by ruská společnost zahraniční investory vnímala nějak specificky (např. jako cizáky, kteří ohrožují národní charakter ruského hospodářství apod.). Ostatně, i veřejný ochránce práv podnikatelů zařadil na seznam pronásledovaných 43 lidí, což nemůže znamenat, že významná část zahraničních investorů ve 140 milionové zemi je v současnosti bezprostředně ohrožena, tím méně kvůli tomu, že jsou zahraničními investory; na věci nic nemůže změnit případ amerického podnikatele B., ani kdyby byl téměř totožný, jak žalobkyně tvrdí.
20. *Názor městského soudu se shoduje s názorem NSS, který v usnesení ze dne 22. 7. 2014, č. j.: 9 Azs 117/2014 – 93, s negativním závěrem posoudil, zda podnikatelský stav v Rusku představuje sociální skupinu: „Nejvyšší správní soud se dále zabýval tvrzením, zda stěžovatel byl pronásledován pro příslušnost k určité sociální skupině (podnikatelskému stavu). Primárně se zabýval otázkou, jestli lze podnikatelský stav považovat za sociální skupinu ve smyslu zákona o azylu. Zdejší soud již dříve judikoval, že určitá sociální skupina ve smyslu § 12 zákona o azylu je skupinou osob, která se vyznačuje objektivně společnou charakteristikou nebo kterou společnost alespoň takto vnímá. Tato charakteristika má často povahu vrozeného, nezměnitelného rysu nebo je jinak zásadní pro lidskou identitu, svědomí nebo výkon lidských práv dotýčných osob (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 5. 2004, č. j. 5 Azs 63/2004 – 60, publ. pod č. 364/2004 Sb. NSS), resp. společenský útvar, jenž je určitelný natolik přesně, aby byl vůbec způsobilý k pronásledování. Příslušnost k sociální skupině je nutno vnímat jako možnost, na jejímž základě může Česká republika poskytnout ochranu i z jiných důvodů motivujících k pronásledování než z důvodu rasy, náboženství, národnosti či politického přesvědčení. Takovými důvody jsou typicky příslušnost k sexuálním menšinám, skupinám spojeným přesvědčením nenáboženské a nepolitické povahy a jiným skupinám, jevícím znak způsobilý k pronásledování, jenž nemusel být zákonodárci v době přijímání zákona o azylu vůbec znám (srov. rozsudek ze dne 14. 1. 2004, č. j. 2 Azs 69/2003 - 48). Z uvedených judikátů vyplývá, že aby bylo možno určitou skupinu osob vnímat jako sociální skupinu v azylově relevantním smyslu, je třeba, aby motivujícím důvodem pronásledování byla právě příslušnost k této skupině. Nejvyšší správní soud zde nechce zpochybňovat, že určité vrstvy podnikatelů v Ruské federaci jsou vystaveny nátlaku ze strany organizovaného zločinu, včetně fyzického násilí. Jedinou motivací takového chování je však materiální obohacení těchto zločineckých struktur. Podnikatelé zde tedy nejsou pronásledováni pro svou příslušnost k uvedenému stavu, nýbrž proto, že potenciálně mohou disponovat hmotnými statky, o které je tyto struktury hodlají připravit. V daném případě proto nelze hovořit o sociální skupině podnikatelů ve smyslu § 12 písm. b) zákona o azylu, neboť nejsou pronásledováni z důvodu příslušnosti k tomuto stavu.*

Závěr žalovaného, jakož i soudu, že stěžovatel nemá odůvodněný strach z pronásledování z azylově relevantních důvodů je tudíž zcela správný. Tvzením stěžovatele, že u něj neexistovala efektivní obrana, se již zdejší soud podrobně nezabýval, protože neshledal, že by stěžovatel byl pronásledován z některého z důvodů dle § 12 písm. b) zákona o azylu.“

21. Příručka UNHCR, resp. žalobkyní vybrané pasáže odpovídají tomu, jak sociální skupinu (společenskou vrstvu) charakterizuje kvalifikační směrnice. Jde-li např. o vlastníky podniku či příslušníky určité profese, samotná žalobkyně uvádí, že musejí být vnímáni jako rozlišitelná skupina či vrstva, což zahraniční investoři (podobně jako podnikatelé) v Rusku nesplňují, resp. tomu nic nenasvědčuje. Přitom stejný senát NSS, který podnikatele v Rusku jako sociální skupinu neoznačil, uznal jako možnou sociální skupinu novináře (rozsudek ze dne 28. 11. 2018, č. j.: 9 Azs 133/2018 – 93), jeho rozhodování proto nelze shledat přehnaně restriktivním.
22. Otázka, zda žalobkyni hrozí ve vlasti pronásledování, není v řízení podstatná, neboť žalobkyně nespadá do žádné ze skupin taxativně uvedených v ustanovení § 12 písm. b) zákona o azylu.
23. Posouzení důvodů pro udělení azylu, které provedl žalovaný, neodůvodňuje zrušení napadeného rozhodnutí. Žalovaný předně uspokojivě odůvodnil, proč na žalobkyni nelze nahlížet jako na příslušnici sociální skupiny, přičemž se opřel o judikaturu NSS. Svůj závěr o nezpůsobilosti správních orgánů přezkoumávat zákonnost postupu orgánů činných v trestním řízení v zemi původu žalovaný rovněž vyslovil v souladu s judikaturou, např. v usnesení ze dne 22. 7. 2014, č. j.: 9 Azs 117/2014 – 93, NSS uvedl: „Žalovaný nemá pravomoc posoudit účelovost trestního stíhání, protože k tomu jsou kompetentní orgány činné v trestním řízení v zemi původu.“ Vzhledem k nesplnění nutné podmínky pro udělení azylu ani nebylo namístě provádět další dokazování a žalovanému nelze vytýkat nedostatečné zjištění skutkového stavu (ostatně ani soud nepovažuje za nutné dokazování doplňovat, když žalobkyni nelze označit za příslušnici sociální skupiny, neboť by to bylo nadbytečné); fotografie založené ve správním spisu pak opravdu nelze hodnotit jako zásadní pro azylové řízení. Posouzení důvodů pro udělení azylu bylo standardní, důkladné a nedostalo se do rozporu se směrnicemi EU ani mezinárodními smlouvami. Pohovor byl řádně proveden, dokonce došlo i na pohovor doplňující, žalobkyni vždy bylo umožněno sdělit vše, co chtěla, čehož v průběhu celého řízení hojně využívala. Žalovaný hodnotil zjištěné skutečnosti kontextuálně, ale stejně tak se komplexně zabýval všemi nutnými kumulativními podmínkami pro udělení azylu a, jak soud znovu uvádí, žalobkyně jednu z nich nesplnila (není příslušnicí sociální skupiny ani jí nesvědčí jiná charakteristika uvedená v § 12 písm. b) zákona o azylu), nemohl jí proto být azyl udělen. Není-li splněna jedna z kumulativních podmínek, bylo by nevhodné a nadbytečné hodnotit ostatní podmínky příliš důkladně, neboť na konečném výsledku už nelze nic změnit. Otázka hledání vnitrostátní ochrany, oprávnění k trvalému pobytu v ČR ani neexistence vydání X. nemohly být ve věci klíčové, ale už napadené rozhodnutí označilo za základní důvod pro neudělení azylu právě nesubsumovatelnost žalobkyně pod sociální skupinu. Obává-li se žalobkyně újmy, které by mohla dojít na území ČR, je opravdu nezbytné, aby se v případě konkrétních obav obrátila na českou policii; v tomto ohledu není podstatné, zda pobývá na území na základě azylu či oprávnění k trvalému pobytu. Za daných okolností je polemika o výjimečnosti institutu azylu i účelovosti podané žádosti naprosto nadbytečná.

24. Soud nepopírá, že žalobkynina situace může být v případě jejího návratu do vlasti tíživá, avšak azyl nikdy nepředstavoval institut poskytující komplexní ochranu před jakýmkoliv porušováním základních práv.
25. Pokud jde o tzv. humanitární azyl ve smyslu ustanovení § 14 zákona o azylu, nelze žalobkyni přiznat ani ten, jelikož žalobkynina situace není případem hodným zvláštního zřetele. Případy, kdy lze humanitární azyl udělit, tzn. kdy jde o případ hodný zvláštního zřetele, stručně popsal NSS ve svém rozsudku ze dne 11. 3. 2004, č. j.: 2 Azs 8/2004 – 55: *„Smysl institutu humanitárního azylu lze spatřovat v tom, aby rozhodující správní orgán měl možnost azyl poskytnout i v situacích, na něž sice nedopadá žádná z kautel předpokládaných taxativními výčty ustanovení § 12 a § 13 zákona o azylu, ale v nichž by bylo přesto patrné „nehumánní“ azyl neposkytnout. (...) Správní orgán díky tomu může zareagovat nejen na varianty, jež byly předvídatelné v době přijímání zákona o azylu jako obvyklé důvody udělování humanitárního azylu – sem lze příkladmo zařadit například udělování humanitárního azylu osobám zvláště těžce postiženým či zvláště těžce nemocným; nebo osobám přicházejícím z oblastí postižených významnou humanitární katastrofou, ať už způsobenou lidskými či přírodními faktory – ale i na situace, jež předvídané či předvídatelné nebyly.“*
26. Žalobkyně netrpí závažnými zdravotními potížemi, je svéprávná a produktivního věku, navíc v Rusku žádná humanitární katastrofa neprobíhá. Očekávatelné ekonomické a sociální potíže nejsou případem hodným zvláštního zřetele, stejně tak jím nejsou ani rodinné či jiné soukromé vazby na území ČR. Důvodem hodným zvláštního zřetele není ani zhoršené právní prostředí v zemi původu.
27. Žalovaný se řádně vypořádal se svými závěry o neexistenci důvodů hodných zvláštního zřetele na s. 18 napadeného rozhodnutí, přičemž problematiku posoudil ze všech relevantních hledisek. Zaměřil se zejm. na žalobkyninu rodinnou, sociální a ekonomickou situaci, jakož i její věk a zdravotní stav. Konečně žalovaný uvedl, že žalobkyně se v azylovém řízení humanitárního azylu ani nijak nedomáhala.
28. Žalobní námitka týkající se doplňkové ochrany byla velmi stručná a směřovala takřka výhradně k nedostatečnému posouzení ze strany žalovaného. Soud však shledal posouzení žalovaného i ve vztahu k doplňkové ochraně plně přezkoumatelným, a to z hlediska všech důvodů pro její udělení. Důkazní břemeno nebylo nikterak vychýleno v neprospěch žalobkyně, neboť všechny pochybnosti byly vyvráceny. Obzvláštní pozornost žalovaný věnoval důvodu pro udělení mezinárodní ochrany dle ustanovení § 14a odst. 2 písm. b) zákona o azylu; na s. 20 až 22 odůvodnil, proč žalobkyni ve vlasti nehrozí skutečné nebezpečí vážné újmy, k čemuž použil i dostatečné zprávy o zemi původu, a kladl důraz na posouzení možné hrozby, jež by mohla žalobkyni hrozit ve vězení, k tomu si opatřil aktuální, objektivní a adresnou informaci Odboru azylové a migrační politiky ze dne 25. 6. 2018 týkající se ruského vězeňství.
29. Samotné uvěznění v Ruské federaci nepředstavuje automaticky hrozbu mučení ani podrobení krutému, nelidskému nebo ponižujícímu zacházení či trestu. Takový názor vyslovil i NSS v usnesení ze dne 22. 7. 2014, č. j.: 9 Azs 117/2014 – 93, v němž v souvislosti s doplňkovou ochranou dle ustanovení § 14a odst. 2 písm. b) zákona o azylu uvedl: *„Nejvyšší správní soud dále posuzoval tvrzení ve vztahu k doplňkové ochraně ve smyslu § 14a zákona o azylu. Stěžovatel je totiž přesvědčen, že bude v Ruské federaci vystaven mučení a nelidskému zacházení. Zdejší soud nijak nebagatelizuje porušování principů spravedlivého (řádného) procesu, k nimž v některých případech dochází v Ruské federaci. Podstatné je, zda je s*

ohledem na konkrétní okolnosti daného případu důvodné se domnívat, že k takovému excesu, ať už v průběhu soudního řízení anebo v průběhu omezení osobní svobody v souvislosti se soudním řízením, může dojít právě v dané věci. Pokud stěžovatel poukazuje na řadu případů osob, které byly v Ruské federaci ze strany státní moci vystaveny mučení či nelidskému zacházení, Nejvyšší správní soud k tomu konstatuje, že z tvrzení stěžovatele nevyplynou konkrétní indicie nasvědčující, že by tomu tak mělo být i v jeho případě. I když je zdejší soud z celé řady řízení podrobně obeznámen se zprávami o nevyhovujících poměrech v ruských věznicích a o jednotlivých závažných případech porušování základních lidských práv a krutého zacházení s vězněnými osobami na území Ruské federace [viz např. i rozhodnutí Evropského soudu pro lidská práva ve věci Kalašnikov proti Rusku (Application no. 47095/99)], je potřeba uvést, že excesy, k nimž příležitostně dochází a jež jsou mezinárodní veřejností oprávněně kritizovány, nemají ráz praxe schvalované či tolerované oficiální veřejnou mocí Ruska, nýbrž jsou ruskými orgány vnímány jako nežádoucí a jako takové potírány. Nejvyšší správní soud nepovažuje za objektivní ani vybroceně emotivní vyličení poměrů v autonomní republice Dagestánu, k níž se stěžovatel v kasační stížnosti uchyluje. Je třeba opětovně zdůraznit, že Rusko je členským státem OSN a Rady Evropy a signatářem úmluv, týkajících se ochrany lidských práv. Lze tedy očekávat určitý standard těchto práv. Rusko se v praxi podrobuje řízením a kontrolním mechanismům, jež mezinárodní smlouvy upravují, včetně řízení před Evropským soudem pro lidská práva. Podobně se v této otázce ve vztahu k osobě stěžovatele vyjádřil i Ústavní soud (srov. nálezy Ústavního soudu ze dne 11. 9. 2013, sp. zn. III. ÚS 1354/13).“ Ve věci Zarmayev proti Belgii (Application no. 35/10) ESLP v konkrétním případě dokonce dovodil, že ani vydání ruského občana čechského původu do vlasti pro podezření z trestného činu vraždy nemusí být v rozporu s čl. 3 Úmluvy, který má totožný obsah jako ustanovení § 14a odst. 2 písm. b) zákona o azylu. Nelze též pominout, že X.

30. Žalovaný v napadeném rozhodnutí řádně posoudil též všechny ostatní důvody pro udělení doplňkové ochrany. Správně konstatoval, že žalobkyni ve vlasti nehrozí uložení trestu smrti ani tam neprobíhá ozbrojený konflikt. Konečně, na s. 22 nechybí posouzení, zda by vycestování žalobkyně mohlo představovat rozpor s mezinárodními závazky ČR.
31. Soud dále nenalézá deficit v postupu žalovaného ani v žalobou napadeném rozhodnutí samotném, a to jak v odůvodnění, tak i výroku a poučení. Žalovaný dostatečně zjistil skutkový stav, přičemž přihlédl ke všemu, co vyšlo v řízení najevo, a uspokojivým způsobem své rozhodnutí odůvodnil, přijaté řešení také odpovídalo okolnostem daného případu; žalovaný postupoval v souladu se zákony a ostatními předpisy, opatřil si dostatečné podklady pro rozhodnutí, zjistil všechny okolnosti důležité pro ochranu veřejného zájmu, pečlivě přihlížel ke všemu, co vyšlo v řízení najevo, a provedl důkazy, které byly potřebné ke zjištění stavu věci. Při zjišťování skutkového stavu vycházel žalovaný např. ze souhrnné informace Odboru azylové a migrační politiky ze dne 20. 6. 2018 a ze dne 25. 6. 2018, z informace Human Rights Watch ze dne 17. 1. 2019 a ze zprávy Freedom House ze dne 4. 2. 2019; tyto údaje pochází dle názoru soudu z nezávislých zdrojů a jsou dostatečně objektivní. Shromážděné podklady jsou přiléhavé na poměry žalobkyně, např. údaje o situaci v ruském vězeňství představují způsobilý podklad pro posouzení, zda je namístě žalobkyni mezinárodní ochranu udělit. Podkladům nelze upřít ani aktuálnost, žalovaný se snažil zajistit údaje, jež by nejlépe vystihovaly poměry ke dni vydání napadeného rozhodnutí. Všemi zjištěnými okolnostmi se žalovaný ve svém rozhodnutí dostatečným způsobem objektivně zabýval a uspokojivě odůvodnil, proč se v individuálním žalobkynině případě nejedná o důvody pro udělení mezinárodní ochrany. Žalovaný tak v žádném případě neporušil ustanovení § 2 odst. 1, § 3 (ve spojení s § 2 odst.

4), § 50 odst. 2, 3 a 4, § 52, § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „SŘ“) ani jiná ustanovení SŘ či jiných právních předpisů.

32. Ze všech výše uvedených důvodů soud žalobu podle ustanovení § 78 odst. 7 SŘS jako nedůvodnou zamítl.

33. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle ustanovení § 60 odst. 1 SŘS. Žalobkyně neměla ve věci úspěch, proto jí náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému náklady nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů ode dne jeho doručení při splnění podmínek § 103 odst. 1 SŘS kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu v Brně.

Stěžovatel v řízení o kasační stížnosti, pokud nemá vysokoškolské právnické vzdělání, musí být zastoupen advokátem podle § 105 odst. 2 SŘS.

Kasační stížnost směřující jen proti výrokům o nákladech řízení je nepřípustná.

Praha 19. června 2020

Mgr. Dana Černovská v. r.
samosoudkyně